

Το ηλιοβασίλεμα που αναστατώνει

Το απόγευμα της 13ης Ιανουαρίου 1987 αυτοί που έμεναν στα ψηλά της πρωτεύουσας έπαιρναν τηλέφωνο αυτούς που δούλευαν στα χαμηλά και τους μετέδιδαν το μήνυμα: «Ανεβείτε στην ταράτσα να δείτε... Κάτι συμβαίνει με τον ήλιο»... Κι είχε μια δειλία η φωνή τους, σαν να μετέδιδαν μια είδηση για την οποία ντρεπόταν, σαν να μην ήταν σίγουροι αν έπρεπε να πουν αυτά τα λόγια, ενώ σε πολλούς τούτα τα τηλεφωνήματα θύμιζαν μέρες δύσκολες που οι φίλοι έπαιρναν τους φίλους για να τους στείλουν σε κάποιο σούπερ μάρκετ ή στις ηλεκτραγορές να αδειάσουν τα ράφια.

Το υπαλληλικό προσωπικό μαζί με το «αφεντικό» και τη λιγοστή πελατεία, μετά το μήνυμα που ήρθε από τα ψηλά, κινήθηκε προς τις εσωτερικές σκάλες του κτιρίου, αναζητώντας την ταράτσα, μέσα από διαδρόμους ξεχασμένους, πόρτες που είχαν χρόνια ν' ανοίξουν, αποθήκες σκοτεινές όπου στοιβάζονταν σε σκονισμένα ντοσιέ οι αποδείξεις αρχαίων πωλήσεων, μ' ένα ποδοβολητό αγωνίας και μια έκφραση ανθρώπου που ανεβαίνει από το βυθό στην επιφάνεια... Η σιδερένια τελική πόρτα άνοιξε τρίζοντας και τα πρόσωπα από το σκοτάδι βγήκαν στο φως. Όλοι, με τα μάτια στραμμένα στη δύση έκαναν ωωωω... (με ωμέγα βέβαια) κι άρχισαν να περπατούν ανάλαφρα στην ταράτσα με την έκφραση πιστού ανθρώπου που μπαίνει στο ναό και με την κίνηση αστροναύτη που περπατά στη Σελήνη...

Κάτι τέτοιο δεν είχαν ξαναδεί... Ο ήλιος καθώς βούλιαζε στα νερά του Σαρωνικού έβαφε τα σύννεφα πάνω του μ' όλες τις αποχρώσεις του κόκκινου... Έχοντας πάθει «αχρωματοψία», σκυμμένοι τόσα χρόνια πάνω σε λευκά χαρτιά, μαύρα γράμματα, γκριζα ντοσιέ, μεταλλικές συσκευές και έπιπλα, τα χλομά πρόσωπα ανακάλυπταν το χρώμα... Κόκκινο, κίτρινο, πορτοκαλί, χοντροκόκκινο, μενεξεδί, όλα τα δυνατά χρώματα μαζεμένα εκεί, στη δύση του ήλιου... Κι αυτοί, σιωπηλοί, μετά τα πρώτα ωμέγα της έκπληξης, με μάτια αχόρταγα ρουφούσαν τα χρώματα, εκστατικοί, σαν να βρίσκονταν στο κατώφλι του Θεού, με σεραφείμ και χερουβείμ τις κεραίες τηλεοράσεως και τους καπνοσυλλέκτες στα κόκκινα απ' τις ανταύγειες...

Τότε η ταμίας έγειρε τρυφερά στον ώμο του παιδιού για τα θελήματα κι άρχισε να τραγουδάει το «Μάτια μπλε» - αυτή που φαινόταν να μην ξέρει τίποτε άλλο έξω από αριθμούς και πολιτικά...

Ο καφετζής του κτιρίου, την ίδια στιγμή, ένιωσε να τον τρώνε τα χέρια του - κι ήξερε ότι δεν ήταν από τα νερά. Απλώς, θα 'θελε τούτη την ώρα να είχε μαζί του την κιθάρα του και ν' άρχιζε να παίζει κάτι σπανιόλοικο, με λόγια ισπανικά, ελληνικά, ιταλικά, αμερικάνικα, όλα ανακατεμένα, έτσι, σαν έναν ύμνο της ανθρωπότητας μπροστά σ' αυτό το θαύμα των χρωμάτων... Το «αφεντικό» ξαφνικά ένιωσε ότι αγαπούσε όλους τούτους τους ανθρώπους που βρίσκονταν μαζί του στην ταράτσα και κοίταζαν τη δύση. Σκέ-

φτηκε ότι με τους περισσότερους απ' αυτούς είχε περάσει δεκαετίες ολόκληρες κάτω από την ίδια επαγγελματική στέγη. Τους είδε να γερνάνε μαζί του ενώ τα εμπορεύματα συνεχώς ανανεώνονταν... κι ένιωσε πάλι εκείνο το παλιό μεράκι της ποίησης να τον πλημμυρίζει... «Πήγα να μαζέψω ηλιοβασίλεμα για να στο φέρω το βράδυ».

Και τότε κάποιος είπε: «Μοιάζει με πυρηνική έκρηξη... Σαν να είναι η τελευταία μέρα του κόσμου...».

«Η η πρώτη...» του απάντησε σιγανά ο αισιόδοξος της ταράτσας.

Τόση ομορφιά δεν μπόρεσε να την αντέξει για πολύ η πρωτεύουσα και οι άνθρωποι της, συνηθισμένοι στο γκρίζο, στην κινδυνολογία και την απαισιοδοξία, άρχισαν να διαδίδουν διάφορες φήμες. Σ' αυτό συνέβαλε και το ότι ήταν Τρίτη και δεκατρείς, μέρα που οι προληπτικοί οργιάζουν. Έλεγαν, λοιπόν, ότι τούτο το φαινόμενο είχε παρουσιαστεί και το δειλινό πριν από την πτώση της Κωνσταντινούπολης, γι' αυτό και σήμερα με τούτο το θεικό σημάδι πρέπει να ξυπνήσουμε και να προσέχουμε τους Τούρκους... Άλλοι, της ίδιας συνομοταξίας, αλλά αγνοώντας το σημάδι της πτώσης της Κωνσταντινούπολης, έλεγαν ότι διέκριναν στον κατακόκκινο ουρανό τρία συννεφάκια μαύρα που είχαν σχηματίσει τρία εξάρια στη σειρά, τον αριθμό, δηλαδή του Αντίχριστου, το 666. Κι αυτό ήταν μήνυμα εκ Θεού και προειδοποίηση ότι ο Σατανάς έχει βάλει στο μάτι τούτη την πόλη, που πρέπει να τη σώσουμε και να την εξαγνίσουμε κατεβαίνοντας στους δρόμους με σταυρούς και εικονίσματα... Πολλοί, εμπιστευτικά, τηλεφώνουσαν στους δικούς τους ότι έρχεται μεγάλος σεισμός και να τα μαζέψουν απ' την πολυκατοικία και να πάνε στο λυόμενο της εξοχής κι άλλοι ότι έρχεται κόκκινη βροχή και να μαζέψουν τα ασπρόρουχα της μπουγάδας απ' το μπαλκόνι...

«Όμως εσύ, κορίτσι μου, που είδες πίσω από το τζάμι της βιτρίνας τα βίντεο να βάφονται μενεξεδί, τα ψυγεία κόκκινα, τις γυάλινες οθόνες της τηλεόρασης να παίζουν το έγχρωμο πρόγραμμα του ουρανού, τα άσπρα πλυντήρια να γίνονται πορτοκαλιά κι έτσι να μεταμορφώνονται σε ωραία σκεύη, μην πιστέψεις τίποτε απ' όλα αυτά... Σ' έναν κόσμο γκρίζο και κακομοίρη, η ομορφιά τρομάζει. Σ' έναν κόσμο κλεισμένο στους τέσσερις τοίχους, σ' έναν κόσμο χωρίς ορατότητα, ακόμα και το ηλιοβασίλεμα είναι ένα τρομακτικό γεγονός...

- 1) Γιατί γράφηκε αυτό το κείμενο; Τι θέλει να τονίσει, να αναφέρει; Μιχάλης Φακίνος, ΤΑ ΝΕΑ, 17/1/1987
- 2) Εντόπισε και κατάγραψε δυο ειδικές προτάσεις.
- 3) Στο κείμενο κυριαρχεί η παρατακτική ή η υπτακτική σύνδεση ; Γιατί την επιλέγει ο συντάκτης του κειμένου;
- 4) Σε ένα κείμενο 150 περίπου λέξεων να αναφερθείς στο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο σημερινός άνθρωπος όταν χρειάζεται να εκφράσει τα συναισθήματά του. Γιατί δεν τα εκφράζει εύκολα και κυρίως με ειλικρίνεια ; Τι τον εμποδίζει να το κάνει μένοντας έτσι συχνά κλεισμένος στον εαυτό του ή προβάλλοντας κάτι άλλο από αυτό που νιώθει;